

ZGODBE IZ STOPERC

**Zbrala in lektorirala
Janja Kitak**

**Oblikovala
Tatjana Gajšek**

KAZALO

Glas omare	3
Sreča v smoli.....	4
Prikazen z masko	5
Nenavaden obisk.....	6
Lizin zadnji dotik.....	7
Nora noč.....	8
Kot v grozljivki	9
Zakleta hiša	10
Dekle po imenu morta.....	11
Prikazen v gozdu.....	12
Bele luči	13
Prikazen iz ruševin.....	13
Ne prav strašno	14
Larkija.....	15
Nova vrsta.....	15
Čarobni škrat.....	16
Kača in nebesna vila	16
Slišano in videno.....	17
Električna napeljava.....	17
Ogledalo.....	18
Zakleta luknja	18
Močvirska pošast	19
Ne hodite v klet.....	20

GLAS OMARE

Nekega poletnega večera, ko sem bila še mlajša, sem naenkrat zaslišala nek glas. Prihajal je iz omare. Nekaj časa si nisem upala pogledati v omaro, saj sem se zaradi očetove službe nedolgo nazaj preselila v to grozljivo staro hišo. Ko sem odprla omaro, sem videla le temo, zato sem si naredila očala, vendar še vedno nisem videla ničesar.

Ker nisem videla ničesar nenavadnega, sem zaprla omaro, ampak čez nekaj časa sem spet slišala nek glas in tako se je začel moj lov za skrivnostnim glasom.

S seboj sem vzela svetilko in ko sem že hotela ponovno pregledati omaro se je iz kota prikazala skrivnostna prikazen. Bila je le moja sestra. Rekla sem ji, da naj gre nazaj spat. Za tem nisem bila več pozorna na drugo kot na omaro. Ko sem zbrala dovolj poguma, sem odprla stara vrata omare, ki so spet neprijetno zaškripala. S svetilko sem posvetila v omaro, vendar spet ni bilo nič. Vstopila sem v omaro, vendar še vedno nič. Že sem hotela iti nazaj spat, ko sem s komolcem udarila v zadnjo ploščo omare, ki je padla in močno zaropotala. Po nekaj sekundah sem stopila na skrivnostne stopnice izza omare. Začutila sem roko na rami. Kriknila sem in skoraj omedlela, ko sem slišala glas sestrice. Vprašala me je, ali greva po stopnicah navzdol ali kaj. Nasmehnila sem se in se odločila, da jo bom vzela s seboj. Po stopnicah sem hodila na pogled neustrašno, a srce mi je razbijalo sto na uro. Ko sva prispeli do konca stopnic, sva zagledali tunel. Po nekaj minutah hoje po skrivnostnem tunelu se je spet zaslišal živali podoben glas. Svetilka je začela utripati kot nora. Tla pod nogami so se začela tresti. Prijeli sva se stene, a to ni bilo dovolj. Zemlja naju je začela vleči k tlom. Glas je postajal vedno glasnejši. Naenkrat pa ga je bilo konec.

Naslednji dan sem se vsa utrujena zbudila v postelji. Pritekla sem v kuhinjo ter jo videla vso razmetano. Bili smo oropani. Še zdaj ne vem, kaj so ta bitja iskala, ampak od takrat naprej nisem nikoli več vstopila v to omaro, kljub grozljivim krikom, ki jih včasih še slišim.

Barbara Kropec, 9. a

SREČA V SMOLI

Zgodilo se je nekega dne, ko sem bila doma čisto sama. Bila sem v svoji sobi, ko kar naenkrat nekaj pade na tla. Postalo me je strah in odšla sem pogledat, kaj je bilo. Na srečo je bil strah odveč. Le okrasni venec je padel na tla in nato sem odšla nazaj v svojo sobo. Kar naenkrat pa nekdo potrka na vrata. Postalo me je strah in nisem vedela, kaj storiti. Poklicala sem očeta in mu opisala situacijo. Rekel je, naj ne odpiram vrat in da če je možno, pogledam in si zapomnim njegov obraz. Upoštevala sem njegove besede. Da sem se zamotila, sem se igrala nindžo in na skrivaj pogledala njegov obraz. Obraz mi je bil od nekod znan, sicer je imel polovico obraza zamaskirano, a je bil vseeno prepoznaven. Vsako noč se je pojavljal. Bil je zelo nemiren in vsakič, ko sem odšla spat, je pod oknom nekaj zakričalo. Bilo me je strah, tako kot ostale člane družine, no razen očeta, ki se je delal pogumnega, čeprav ga je bilo vseeno strah. Naslednje jutro se zbudimo in ko grem na stranišče ter odprem pokrov, iz školjke pride kača. Bila je čudna, koža je bila vijolične barve in imela je bele packe po telesu. Postajala je večja in večja. Kar naenkrat pa je izpuhtela in je ni bilo več. Mami je odšla po pošto in pred vrati našla pisemce. Pisalo je, da če ne bomo odprli, bo vsak dan v letu deževalo ter padala toča. Če pa bomo odprli, pa nas bo čakala sreča. Starša se nista mogla odločiti. A v pismu sta spregledala, da ne bomo več nikoli imeli vode, ne v studencu, niti na pipi. Odločila sta se, da ne odpreta. Ponoči se kar naenkrat vrata začnejo odklepati in zaklepati. Vsi smo odšli v spalnico. Moški se je začel pojavljati v sobah, kjer smo bili. Napisal nam je še eno pismo, kjer je pisalo, da se nam bo godila še večja smola. Ker nismo vedeli, kaj storiti, smo naslednji dan odšli v cerkev na Donačko goro. Odšli smo molit, da se to ne bi zgodilo in čez točno tri dni smo videli, da se je splačalo iti molit. Ko je gospod umrl, se je še tisto noč pojavil v kuhinji. Takrat smo bili še zadnji dan prestrašeni, in od tistega dne naprej smo bili presrečni, da ga ni več.

Lea Potočnik, 7. a

PRIKAZEN Z MASKO

Zgodilo se je nekega dne, ko sem bila čisto sama doma, bila sem v svoji sobi ter gledala film. Na kar sem zaslišala nekakšen hrup od spodaj. Strah me je bilo, ampak sem bila radovedna in sem odšla pogledat, kaj se dogaja. Šla sem tiho in previdno, na kar sem zagledala senco. Ustrašila sem se ter zakričala, a je senca izginila. Odhitela sem nazaj v sobo, zaklenila vrata ter se stisnila v kot. V šoku sem poiskala telefon ter poklicala mamo. Zvonilo je in zvonilo, ampak se ni javila. Začela sem jokati in nisem vedela, kaj narediti. Ampak, ker sem nekaj morala, sem se opogumila, vzela vazo ter se počasi premikala po stopnicah, pogledala sem vsak kotiček hiše in te sence ni bilo nikjer. Preverila sem vse sobe in zaklenila vsa vrata na, nato pa obupala ter pogledala skozi okno. Zagledala sem prikazen z masko, ki me je gledala in se bližala. Bila sem čisto omotična in nisem vedela, kaj narediti. Vrtelo se mi je, na kar je bila ta maska čisto pri oknu. Ko sem se tega zavedala, sem kričala, tekla v sobo in jokala. Vrtelo se mi je, nato sem zaslišala neke glasove. Ampak pogledala sem po sobi ter videla, da zvoní telefon. Klicala je mami. Takoj sem se javila, ko sem zaslišala čuden, hripav glas. Hotela mi je nekaj reči, ampak sem prekinila. Hodila sem po sobi in premišljevala, kaj naj naredim. Prišla sem do ideje, da bom zbežala iz hiše. Razmišljala sem, da bi skočila skozi okno in to tudi naredim. Tekla sem in tekla, dokler nisem prišla do avtobusne postaje. V tistem času je pripeljal avtobus. Pogledala sem naokoli in videla prikazen z masko, ki se mi je bližala. Ampak avtobus je bil že tu. Hitro sem vstopila vanj, vendar mi je avtobusni voznik govoril, da moram plačati vozovnico, ampak jaz sem samo gledala tisto masko, ki se je vse bolj bližala in bližala. Avtobusnemu vozniku sem se smilila in me je spustil na avtobus. Hitro je zaprl vrata in jaz sem že čutila olajšanje. Voznika sem vprašala, kam pelje, vendar me je samo pogledal in peljal naprej. Pobrskala sem po avtobusu, ker sem bila čisto sama ter videla vozni red. Ta avtobus naj bi peljal na Ptuj, peljal pa je nekam v neznano. Videla sem samo temo in meglo. Voznika sem spraševala, kam grem, pa me je ignoriral. Peljala sva se po blatu, okoli pa samo prostrani gozd. Bila sem v šoku. Jokala sem, na kar se je sredi gozda avtobus ustavil. Voznik je odprl vrata, jaz pa sem se skrivala zadaj za sedežem. Prišel je nazaj in lepo rekel, naj grem ven iz avtobusa. Prestrašeno sem mu odvrnila, da ne grem, hotela sem se skriti in pobeogniti. Edini izhod so bila tista vrata, ki so vodila bog ve kam. Nisem hotela iti, zato je voznik avtobusa zavpil na ves glas. Od strahu sem se

tresla in se nisem mogla premakniti. Voznik me je odnesel ven. Upirala sem se, kričala, ga tepla, ampak me je vrgel ven in se odpeljal. Tekla sem za avtobusom, dokler nisem omagala. Samo gledala sem avtobus, dokler so se luči še videle. Ničesar nisem videla, bila je samo tema ter glasovi živali. Gledala sem okoli in okoli, da bi kaj videla, a zaman. Začelo se mi je vrteti in omedlela sem. Zbudil me je nek glas. Pokukala sem naokrog in videla to masko, ki se je pogovarjala po telefonu. Maska me je opazila in začela hoditi proti meni, se pri tem smejati in govoriti: »To bo tvoj zadnji dan.«

Nato sem se zbudila in zavedla, da so to bile samo grozne sanje.

Žana Vuk, 7. a

NENAVADEN OBISK

Nekega dne sem odšla do prijateljice Zoje. Povedala mi je nekaj, kar me je zelo presenetilo.

Nekega dne je hodila po cesti s svojim očetom. Okoli sebe je videla polno ljudi. Pozdravila je nekega gospoda, a ji ni odgovoril. Njenemu očetu se je zdelo čudno, zakaj pozdravlja, če ni nikogar tam. Ampak ona jih je videla. Niso bili ljudje, bile so duše. Z njeno učiteljico sta se pogovarjali še o njenih nenavadnih prigodah, ko je bila na morju s svojo družino. Živeli so v prikolicici. Imeli so sosedo, ki je pred manj kot letom umrla. Ni bilo vetra, ampak njihova vrata so se naenkrat odprla in zaprla. Še zdaj ne ve točno, kaj se ji je zgodilo. Naenkrat je Zojo nekaj zelo prestrašilo, videla je črn obris za steno. Senca je postajala vedno bolj jasna in pojavil se je moški s klobukom. Rekla sem ji, naj ga pozdravi in to je storila. Nato se je obrnil in odšel. Od takrat naprej verjamem, da duše obstajajo.

Špela Hohneč, 8. A

LIZIN ZADNJI DOTIK

Ura je bila skoraj polnoči, odhajala sem z zabave pri moji najboljši prijateljici. Pihalo je, bilo je temno, ničesar nisem videla. Imela sem občutek, kot da se ne morem prebuditi iz sanj. Do tedaj sem že stokrat hodila mimo tega vogala, a tokrat je bilo drugače. Nekaj me je vleklo v park, ki ga je obdajal. In res, prepustila sem se nadnaravni sili, to je bila velika napaka. Žal mi je bilo že trenutek po tem, ko sem vstopila vanj. Vse je bilo megleno, zdelo se mi je, kot da se mi vsa drevesa smejejo, me gledajo z njihovimi zlobnimi rjavimi očmi. Pa se kar nisem mogla obrniti, ta čudna nadnaravna sila me je vlekla naprej, čisto do najgloblje točke v parku. Temno je bilo, tako kot vse do tega trenutka. Le v grmih sem opazala lučke, slišala sem, kako nekdo prižiga in ugaša ročno svetilko, vendar se nisem upala obrniti. Srh me je spreletaval po celem telesu. Nisem vedela, kaj za vraga me čaka, dihala sem hitreje kot kadarkoli dotlej, v prsih me je tiščalo in občutek sem imela, da bom zdaj, zdaj omedlela. In tudi upala sem, da bom, tega strahu nisem mogla zdržati. Solze so mi začele teči po licih. Takrat sem začela teči, za seboj sem slišala korake in pred sabo sem videla svetlobo, ki me je osvetljevala od zadaj. Bilo je grozno, najraje bi se pogreznila v zemljo ali se zvila v klopčič ter začela jokati. Da bi v tem trenutku bil ob meni kdorkoli, kdorkoli, ki bi me lahko zaščitil, me rešil tega mučenja. Tekla sem naprej, nisem vedela, kam tečem, vedela sem, da se ta park nekje mora končati. Ko sem končno prišla iz parka, sem zavila za vogal in se za trenutek ustavila. Še vedno se nisem upala obrniti. Na svoji rami sem začutila blag pihljaj. Občutek sem imela, kot da mi vroča sapa piha za vrat. V tem trenutku sem se spomnila na svojo prijateljico Lizo. Odselila se je drugam v sedmem razredu. Bili sva si zelo blizu, skoraj nerazdružljivi, vse popoldneve sva preživeli skupaj. Ko se je odselila, sva se najprej pogovarjali vsak dan, nato pa vedno manj. Do danes sva skoraj že izgubili stik. Mislim, da se že kakšnih šest ali pet mesecev nisva pogovarjali. Ne vem zakaj sem ravno zdaj, v tem najbolj groznem trenutku, pomislila nanjo. Kar naenkrat sem dobila pogum in se obrnila. Za menoj ni bilo nikogar, le tema in meglice. Ker me je bilo vseeno strah do kosti, sem se pognala v tek. Sploh nisem vedela kam tečem, a kar naenkrat sem se znašla pred vhodom v svojo hišo in v svoji postelji. Noči sploh nisem prespala, vstala sem se še bolj utrujena, kot ko sem legla v posteljo.

Umila sem se, odšla v kuhinjo, tam sta bila starša. Nikoli ju nisem videla tako žalostnih kot tisti dan. Mama je odpirala usta, vendar ni izdabila niti besede. Oče mi je takrat skoraj s solzami v očeh rekel, da je moja prijateljica Liza, ja tista Liza, o kateri sem razmišljala včeraj, umrla v prometni nesreči, včeraj ravno ob tej uri, ko sem se vračala z zabave in me je ujela ta strašna mora. Tega trenutka nikoli ne bom pozabila.

Iva Grobelšek, 8. b

NORA NOČ

Sredi noči me je iz globokega spanca prebudil nenavaden zvok. Prišlo je od zunaj. Pogledala sem skozi okno in videla žensko s sivimi lasmi. In na nebu sem zagledala polno luno. Mislila sem, da jo nosi luna. Ampak ni bilo to. Odšla sem ven na dvorišče, ampak vse je bilo mirno. Šla sem nazaj v hišo. Spet sem zaslišala nenavaden zvok in pogledala skozi okno, in spet sem zagledala žensko s sivimi lasmi. Nato pa se je naenkrat prižgala luč in ugasnila. Zelo sem se prestrašila. Še enkrat sem pogledala skozi okno in zunaj ni bilo ničesar. Odpravila sem se nazaj v posteljo. Bila je tišina. Naslednje jutro nam je sosed povedal, da so vsi otroci v vasi videli neko žensko. Vsi smo začudeno gledali. Nismo vedeli, kaj se dogaja. Nato je na vrata nekdo potrkal. Mama je odprla vrata, bil je pismonoša in rekel je, da ima zelo pomembne novice. Rekel je, da je vse otroke nosila luna in celo vse enako. Vsi smo si oddahnili. Od takrat naprej sem zelo previdna. Hvala bogu ni luna nosila ženske ampak mene.

Žana Polajžer, 6. b

KOT V GROZLJIVKI

Zgodilo se je nekega dne, ko sem bila čisto sama doma. Bilo mi je dolgčas, zato sem povabila svojo najboljšo prijateljico Elo. Po kosilu sva se odločili, da si bova pripovedovali grozljive zgodbe. Povedala sem ji legendo o eni stari hiši blizu nas in o nepravičnem možaku, ki mi jo je povedala moja mama. Tako je bilo: V tej stari zapuščeni hiši naj bi živel en nepravičen človek, ki naj bi veliko kradel, bil len in nasilen. Nekega dne je ukradel vazo. Tisto noč ga je tlačila nočna mora. V sanjah je videl, kako je neka čudna postava zabodla nož v majhnega dečka. Videl je, kako se ta deček muči, in to bolečino začutil tudi on. Ko se je zbudil, je na svojih prsih našel rano, takšno kot jo je imel ubogi deček. To se mu je ponavljalo vsako noč. Videl je otroke, ki jih je ubijala čudna postava, ter to tudi sam občutil. Tega ni več prenesel, zato je razbil vazo na tisoče koščkov, ter se pred tisto vazo obesil. Njegov duh naj bi v tisti hiši strašil še danes. Seveda temu nisva verjeli, zato sva se odločili oditi v to hišo in dokazati, da je to samo ena zapuščena hiša. Ko sva prišli do hiše, sva videli, da ta hiša ni normalna. Na hiši so bili poslikani žalostni otroci, ki so umirali in hiša je bila poraščena z rastlinami, da je bila komaj dostopna, toda to naju ni ustavilo. Ko sva vstopili, se je s stropa usul prah. Tla so škripala in obupno je smrdelo. Hiša je bila res zelo srhljiva kot v grozljivki. To naju je malo prestrašilo, a tako pač izgleda stara zapuščena hiša. Nadaljevali sva pot po hodniku. Po stenah so bile čudne risbe in čudne črke, ki se jih ne da razložiti. Končno sva se znašli v kuhinji, a ta je bila še bolj strašljiva. Na stenah so bili obešeni noži, še bolj pa sva se ustrašili, ko je s stene padla stara slika, na kateri je s krvavo rdečo pisalo: » Ti boš naslednja.« Puščica je kazala v Elo. Ustrašili sva se. Ela me je prosila da greva, a jaz sem vztrajala, da se še razgledava do konca. Končno sva prišli še v zadnjo sobo: dnevno sobo. Nisva mogli verjeti, kar sva videli. S Stropa je viselo truplo. Ko sem pogledala Elo, sem zmrznila. Ela je ležala na tleh nezavestna, okostnjak pa se je začel premikati proti meni. Tudi sama sem se zgrudila na tla in se nisem več mogla premikati. Vse kar sem takrat videla je bil okostnjak, ki me je pogledal z rdečimi očmi, potem pa sem začutila obupno bolečino. Takrat pa sem se zbudila svoji sobi. Očitno sem sanjala. Ko sem se želela premakniti, me je vse zbolelo. Pri zajtrku pa me je skoraj zadela kap. Moja mami je prejela klic, ki mi je za vedno spremenil življenje. Elo so ponoči slišali jokati in govorila je nekakšen čuden jezik, potem pa je rekla, da umira. Starši so jo

prišli pogledat in jo našli mrtvo. Seveda sem povedala vse, kar se je zgodilo, ampak mi nihče ni verjel. Jaz pa vem, kar sem videla in vem, da je vse to resnično.

Katarina Pučko, 8. b

ZAKLETA HIŠA

Ob večerih mi je babica rada pripovedovala zgodbe. Nekega večera mi je povedala zgodbo o stari ženički, ki je strašila v hiši. Nekega dne je bila kar premožna ženička, ni imela moža in niti otrok. Neke noči so v njen dom vdrl in pokradli vse, kar so lahko. Naslednjega dne so jo našli mrtvo na tleh. Po tem so dečki in moja babica šli v ženičkino hišo, da bi videli, kako zgleda. Ko so prišli do hiške, so bila vrata od znotraj zapahnjena, a k sreči je bilo eno izmed oken razbito. Ko je najmanjši prišel noter, jim je odprl vrata. Ko so vsi prišli noter, so se vrata za njimi zaloputnila. Vsi so kriknili in se skrili. Ko se je nekdo začel smejeti, so videli dečka, ki jim je odprl vrata. Povedal jim je, da je on zaloputnil vrata. Ko so se kregali, se je naenkrat nekaj prevrnilo. Vsi so še enkrat kriknili in pomislili, da se spet nekdo poigrava z njimi. Vsi so se pogledali in prešteli in so opazili, da so vsi tam in med strahom je nekaj postajalo vedno bolj glasno in kar naenkrat je utihnilo. Potem pa je nekaj na glas zakričalo in vsa okna so popokala. Vsi so prebledeli in kar naenkrat so vsi želeli pobegniti skozi vrata. Ampak vrata so bila zapahnjena in se niso niti premaknila. Vsi so se spogledali in kar naenkrat se je prižgala črna peč in potem cela soba in potem tudi vsa hiša. Vsi so s strahom poskakali skozi razbita okna. Ko so se obrnili nazaj, da bi pogledali škodo, je hiša bila cela, ni bilo požara in ni bilo razbitih oken. Ko so se vrnili domov, dolgo niso mogli zaspati.

Dominik Pučko, 7. b

DEKLE PO IMENU MORTA

Ob večerih mi je babica rada pripovedovala zgodbe. Nekega večera mi je povedala zgodbo o dekletu po imenu Morta. Morta naj bi živela v hiši, ki je stala na istem mestu kot naša, tri leta pred tem, ko smo se preselili sem. V tej hiši živimo že dve leti, kar pomeni, da se je to dogajalo pet let nazaj. No, seveda me je zanimalo, kaj se je z Morto zgodilo. Babica je dodala, da je umrla v požaru tiste hiše in njen duh naj bi še zdaj strašil, ter da bo prišla nazaj čez 5 let ter bo hotela eno žrtev.

Preplašena sem se odpravila v sobo, ki sem si jo delila s sestro dvojčico po imenu Lana. Ko sem prišla v sobo, je ona že trdno spala, jaz pa sem se ulegla na posteljo, a nisem mogla zaspati. Ne vem točno, kdaj sem zaspala, a kar naenkrat sem se zbudila, saj sem začutila nek dotik. Vstala sem se z neverjetno hitrostjo in kar skočila preko sobe, a na moji postelji je bila le Luna – moja mačka, ki je najverjetneje skočila na moje noge in se me dotaknila. Legla sem nazaj v posteljo in preplašena pogledala na uro. Ura je bila 1.03, kar pomeni, da sem se morala zbuditi točno ob enih. Zaslišala sem močan krik. Skočila sem do Lanine postelje in jo začela buditi, po minuti tresenja sem jo končno prebudila. Nisem mogla verjeti, da ni slišala ničesar. Medtem ko sem Lani razlagala, kaj sem slišala, je kar naenkrat otrpnila. Začudeno sem pogledala v smer njenega pogleda. Gledala je proti oknu, na katerem se je prikazalo mlado deklo s krvavimi ustnicami in rdečimi lasmi, z neverjetno bledo kožo ter svetlo modrimi očmi. Bila je zelo lepa, ampak tudi zelo strašljiva. Kar naenkrat je Lana zakričala: "Teci," in pognali sva se po hodniku ter po stopnicah navzdol, v klet. Hitro sva se skrili za zaboje in se držali za roke ter tiho jokali. Kar naenkrat sva pomislili: "Kje je babica?" Počasi sva odšli nazaj v pritličje in stopala sem po stopnicah v zgornje nadstropje, ampak, ker je bila tema, nisem videla ničesar. Za mano je stopala Lana, ki je jokala kot dež. Kar naenkrat sem začutila da hodim po nečem mokrem. Iz žepa sem potegnila telefon in posvetila po tleh. Vsepovsod je bila kri. Kri je pritekala iz sobe na koncu hodnika. Čeprav zelo preplašeni, sva stopili v sobo in na tleh zagledali babico, ki je ležala na tleh v več kosih.

Nato sem odprla oči. Lana se je zbudila istočasno kot jaz. Z Lano sva zakričali in v sobo je pritekla mama. Vprašala je, kaj je narobe, in povedali sva ji svoje nore sanje. Minil je teden dni in babico smo našli mrtvo v njeni sobi, pravzaprav v isti sobi, v kateri je umrla v sanjah. Z

Lano sva se samo spogledali in začeli jokati. Nisva vedeli točno, kaj se je dogajalo, ampak vedeli sva, da je Morta resnična.

Zala Doberšek, 8. a

PRIKAZEN V GOZDU

Z bratom sem šel na sprehod, ko se nama je pripetilo nekaj nenavadnega. V temnici sem videl prikazen. Pomel sem si oči in prikazen je izginila. Z bratcem sva nadaljevala pot. Takrat je moj bratec videl prikazen na drevesu. Zakričal je in pokazal na drevo, a prikazen je spet izginila. In sva šla naprej. A naenkrat se je prikazen prikazala točno pred mano. Iz oči v oči. Bila je zlobna čarovnica. Zelo sva se ustrašila. Tekla sva tako hitro, kot so naju noge nesle. Končno sva prišla domov. Zaklenila sva vrata, okna in vse ostalo, da prikazen ne bi mogla priti noter. Stekla sva na posteljo in se pokrila z odejo. Nisva se ganila za deset minut. Odkrila sva se in prikazen je izginila. Z bratcem sva se pomirila in ugotovila, da je ura deset ponoči, in sva šla spat. Mama in ata sta bila pri sosedu, tako da sva bila sama. Ko sem šel do mize, sem videl nekaj črnega na mizi. Rekel sem: »O ne! Prikazen se je vrnila!« ampak me je bratec pomiril, da je le jakna od očeta. Odšla sva ven. Z bratcem sva se skoraj polulala v hlače. Zunaj je bilo na stotine prikazni. Kričala sva kot nora. Naenkrat sem se zbudil in ugotovil, da sem imel le nočno moro. Hitro sem skočil ven in preveril, če je kakšna prikazen še zunaj, vendar ni bilo nobene. Mama je hitro stekla do mene in me vprašala, če se mi je utrgalo. Pomiril sem mamo, da sem imel le nočno moro. Še zdaj si ne upam sam v gozd.

Teo Vinkler, 6. b

BELE LUČI

Pogledal sem skozi okno in zagledal nekaj nenavadnega. Svetlečo belo luč, ki je pri miru stala v nočnem nebu. Začutil sem nekaj, nisem se mogel premikati. Ko sem končno zbral dovolj poguma, sem pohitel v dnevno sobo, da bi povedal staršem, a ni ju bilo tam. Še enkrat sem pogledal skozi okno in bilo je več belih luči. Šel sem v posteljo in v upanju, da zjutraj luči več ne bo, zaspal.

Naslednje jutro sem pogledal in luči ni bilo več, a kljub temu me je bilo še strah, da se bodo vrstile. K sreči jih ves dan ni bilo, a prišel je tisti usoden trenutek, ko so se vrstile, a tokrat so bili moji starši doma. Tekel sem do njih in jim rekel, da morata takoj pogledati skozi okno. In ko sta videla luči, sta se počasi obrnila proti meni in rekla: »Kaj si neumen? To so zvezde!«

Jure Karneža, 9. b

PRIKAZEN IZ RUŠEVIN

Gledal sem TV. Ko sem se naveličal, sem šel ven v gozd. Ko sem se sprehajal, sem zagledal temno pojavo. Šel sem za njo, bila je hitra, nisem je mogel ujeti. Zato sem odšel domov. Čudno se mi je zdelo, da se je to pojavilo prav tam, kjer je prejšnji dan spodrsnilo staremu sosedu, in je v bolnici. Šel sem ven pogledat še enkrat. Spet sem jo videl, a sem po tihem šel za njo. Ni me opazila. Vodila me je v napol porušeno staro hišo. Šel sem za njo, a v temni hiši ni bilo nikogar. Takrat pa se je hiša zrušila, padel sem na tla. Ko se je prah polegel, sem jo spet videl. Podala mi je roko, a ko sem jo hotel prijeti, je izpuhtela v temni prah.

Blaž Potočnik, 6. b

NE PRAV STRAŠNO

Ob večerih mi je babica rada pripovedovala zgodbe. Nekega večera mi je povedala zgodbo o nekem gospodu, ki je vsak dan prihajal k nam in trkal na vrata. Nismo ga poznali. Imel je zelenomodre oči in čisto zguban obraz. Imel je kačji jezik. Vsakič je mrmral nekaj nerazumljivega in nam prišepetaval. Enkrat je rekel, da ko bo on umrl, na njivah ne bo več pridelka. Tako se je tudi zgodilo. Ko je on umrl, na nobeni njivi ni bilo ničesar. Vprašala sem babico, kaj lahko storimo. Povedala mi je, da je bil to varuh prsti. Čez nekaj dni sem zagledala prikazen v shrambi. Bilo mi je jasno, kdo je. Minilo je nekaj časa in na naši njivi, samo na naši njivi, se je pojavil pridelek, saj sem v nedeljo šla molit zanj k maši. Vsak dan nas pride pogledat, zato večkrat, kaj kar samo pade na tla. Imel je tudi ženo, ki mu je bila podobna. Imela je sive dolge lase in nohte kot čarovnica. Bila je zelo osamljena, zato smo večkrat šli k njej, kjer je na vratih bil velik napis: »Ne odpiraj, nevarno je!« To je bil samo napis. Ta ženska je bila zelo prijazna. Dala mi je obesek, ki mi je vsak večer ob isti uri zasvetil. Ugotovila sem, da je to spomin na njenega moža. Eno noč mi je zasvetil kar naenkrat ob nepravem času. Prebudila sem se. Na njem se je pojavila slika te gospe. Naslednje jutro pa smo izvedeli, da je tudi ona umrla. Ta obesek je torej naznanjal smrt vsakega dobrega človeka. Ugotovila sem tudi, da ju nihče ni poznal.

Ta gospa in gospod mi bosta za vedno ostala v spominu. Tudi ta zgodba se morda vsakemu morda ne zdi privlačna, a tudi strašna ni prav nič, zato te naj ne bo nič strah.

Eva Debelak, 7. b

LARKIJA

Ob večerji mi je babica rada pripovedovala zgodbe. Nekega večera mi je povedala zgodbo o »Larkiji«.

Larkija je stvar, ki se skriva v senci vsakega človeka in dokler človek ohranja ravnovesje (ni nesramen) se ne prikaže. Babica mi je povedla, da če sem nesramen, se mi bo zgodilo isto kot njeni sestri.

Enkrat je njena sestra v šoli udarila sošolko in jo obmetavala s kletvicami. Do doma je imela osem kilometrov in po poti začela slišati stvari. Slišala je zvok iz najhujših nočnih mor, in sicer lutko, ki igra melodijo! Najprej ni vedela, kaj je in čez nekaj časa, ko melodija še ni nehala, je začela teči. Ampak s hitrejšo hojo je prišla tudi glasnejša melodija. Tako se je ustavila in v svoji senci je videla lutko. Zbudila se je na strani ceste in v njeni senci je pisalo »prijaznost«.

Od takrat naprej ni nikoli več bila nesramna in njena senca je bila čista.

Jure Ferlež, 9. b

NOVA VRSTA

Nekega dne sem šel po gozdu in srečal kačo, ki je jedla medveda. Zdelo se mi je nenavadno. Ko sem prišel domov, sem to povedal bratu, ampak mi ni verjel. In naslednji dan so na televiziji povedali, da so našli novo vrsto mesojedih kač. Zelo hitro so se razmnoževale. Če bi jih pustili, bi naredile preveč škode, zato so jih vse pobili. Od takrat tukaj več ne vidimo novih vrst.

Miha Žunkovič, 6. a

ČAROBNI ŠKRAT

Nekega poletnega večera, ko sem bila še mlajša, sem naenkrat zaslišala nek glas. Pogledala sem skozi okno in videla majhno postavo. Bil je majhen škrat, ki je v loncu mešal nek napoj. Poskusila sem zaspati. Že spet me je prebudil ropot. Šla sem spat v drugo sobo. Končno sem zaspala. Ko sem se zbudila, sem zunaj nekaj zagledala. Videla sem enakega škrate kot ponoči. Bil je utopljen v koritu vode. Omedlela sem. Ko sem se zbudila, sem bila v bolnišnici, priključena na infuzijo. Čez nekaj dni sem okrevala. Upam, da so bile to samo sanje. To je bilo zelo čudno ...

Nika Karneža, 6. a

KAČA IN NEBESNA VILA

Sestro sem šla na sprehod v gozd, ko se nama je pripetilo nekaj nenavadnega. Videli sva divjo svinjo, ki jo je lovila kača z moškim glasom, ki je govorila: » Ko te dobim, ti vse kosti pojem.« Jaz sem otrpnila, moja sestra pa se je začela smejati in je zbežala. Meni so okamnele noge in se nisem morala premakniti . Kača se je vedno bolj približevala. Kača me je pičila in sem omedlela. Prišla je Selina in s škarjami me je hotela rešiti, ampak so se ji zlomile. Selina je nebesna vila, ki ima moči zdravljenja. Zdaj je prinesla še klešče in me osvobodila. Potem me je odnesla v nekakšen skrit kraj, kjer je bil slap in same živali. Zakurila je ogenj in me zbudila. Imela sem otekline na nogi. S Selino sva šli na sprehod. Spet sva videli kačo od prej, sedaj se je spremenila. Bila je zelo prijazna in žalostna. S kačo smo se spoznale, po kakšnem mesecu sem okrevala in srečno smo šli vsak svojo pot. Mogoče se bomo še kdaj srečali.

Pia Arnuš, 6. a

SLIŠANO IN VIDENO

Nekega poletnega večera, ko sem bil še mlajši, sem naenkrat zaslišal nek glas. Šel sem do kuhinje in zagledal nekoga, ki je sedel za našo mizo. Nato sem prižgal luč in na stolu zagledal praznino, ampak jaz sem bil prepričan, da sem nekoga videl. Šel sem nazaj spat in čez nekaj časa spet nekaj zaslišal. Šel sem v najbližjo sobo, kjer je spala babica. Zbudil sem jo in ji povedal, kaj se je zgodilo. Nato mi je povedala zgodbo, da se je v starih časih to zgodilo večkrat in da se temu reče cahni. Povedala mi je tudi zgodbo, kako je ona to že doživela v preteklosti. Po povedani zgodbi sem se odpravil spat in ugotovil, da so to bili zares le cahni, ki so kot nekakšen privid.

Jernej Gajšt, 8. a

ELEKTRIČNA NAPELJAVA

Nekega poletnega večera, ko sem bil še mlajši, sem naenkrat zaslišal nek glas. Vstal sem iz postelje in se počasi približeval. Naenkrat pa sem videl, kako so se prižgale in ugasnile luči. Hitro sem stekel k postelji, a nisem upal zbuditi mame, ker nisem želel, da bi mislili, da sem »boječka«. Naslednji večer je bilo enako, le da so vse luči utripale in včasih je iz sobe priletela iskrica. Slišal sem glasove ljudi in škripanje vrat. Hitro sem tekkel k mami in kričal. Naslednje jutro me je mama vprašala, kaj je bilo in jaz sem rekel, da je bila le mora. Tretji večer je bil enak hrup, luči so bliskale, iskricice so letele. Opogumil sem se in stopil v sobo. Videl sem samo električarje, ki so popravljali napeljavo.

Anej Vinkler, 6. b

OGLEDALO

Vse se je začelo eno uro pred sanjami. Šel sem v kopalnico ter zagledal strto ogledalo. Malo me jebilo strah, saj je že cel dan bil čuden (od stričeve prometne nesreče do babičine smrti).

Šel sem spat, najprej je bila sama praznina, nenadoma pa se je začela svetlikati živo rdeča barva. Nenadoma se je iz rdeče barve začela približevati moja preminula babica. Nekaj je držala, ampak nisem videl, saj sem se kar pojavil na podstrešju neznane hiše. V kotu je bila babica, na začetku sem se veselil, a sem ugotovil, da ni v redu, ker me je zelo jezno gledala. Začela se je približevati, a se mi je vdrlo, znašel sem se v zaprašeni kleti. Babica se mi je začela približevati. Nato mi je zarila steklo iz ogledala v srce. V trenutku sem se zbudil.

Mislil sem, da je vse v redu, a ko sem se v kopalnici pogledal v ogledalo in sem na srcu zagledal dolgo brazgotino, ki se je točno prilegala strtemu kosu stekla.

Anej Bezjak, 8. a

ZAKLETA LUKNJA

Bil je deček. Nekega dne ja na poti iz šole zagledal luknjo in pogledal, kaj je v njej. Iz luknje je skočila pol metra dolga žaba. Deček se je od strahu polulal v hlače.

Ko je prišel domov, ga je mama vprašala, zakaj ima mokre hlače. Deček ji odgovori, da ga je nekaj zelo prestrašilo. Naslednji dan, ko je šel iz šole, je še enkrat pogledal v luknjo in ven je prilezla velika kača. Kača je dvignila glavo in siknila. Deček steče domov. Doma ugotovi, da ima polne hlače. Naslednji dan je šel domov iz šole s prijateljem. Šla sta pogledat luknjo in nič ni bilo v njej. Počasi sta šla domov. Čez nekaj časa je prijatelj pogledal

dečka, ustrašil se je in stekel stran. Tudi on je imel mokre hlače. Deček je pogledal nazaj in nič ni bilo na hrbtu prijatelja. Preveril je svoj hrbet in na njem je imel dve kači. Otresel se ju je in šel domov. Doma ga je mama potolažila in mu je dala nove hlače. Nikoli več ni šel do tiste zaklete luknje.

Gašper Širovnik, 7. a

MOČVIRSKA POŠAST

Nekega mirnega večera sem se odpravil spat. Čez nekaj časa sem ugotovil, da ne morem zaspati. Ko sem končno zaspal, me je prebudil čuden zvok, ki je bil slišati kot zvok pošasti. Pogledal sem na uro in je bila tri zjutraj. Poskušal sem zaspati, a zvoki so se ponavljali in me nenehno motili. Čez nekaj časa sem se odločil, da se odpravim ven in pogledam, kaj te zvoke spušča. Ko sem prišel ven, sem se odločil, da se odpravim do bližnjega močvirja. Prišel sem tja, zvoki so postajali glasnejši, nakar sem zagledal premikajočo se stvar. S sabo sem imel tudi svetilko in ravno takrat je prenehala svetiti. Hitro sem zamenjal baterijo in vklopil svetilko. Pošast se mi je počasi približevala in čez nekaj sekund bila čisto blizu mene. Poskušal sem ji ubežati, hitro za tem pa sem ugotovil, da me dohiteva in da je od mene hitrejša. Nekaj česa sem še bežal, nato sem zagledal sonce. Začelo se je daniti. Čez nekaj časa sem zagledal svoj dom. Pred pošastjo sem zbežal v hišo ter ji pred nosom zaprl vrata. Videl sem, da me pošast gleda skozi okno, nakar se je čudežno spremenila v pepel. Verjetno zaradi svetlobe. Naenkrat sem zaslišal glas svoje mame, se zbudil in ugotovil, da so bile to samo sanje.

David Ferk, 8. b

NE HODITE V KLET

Zgodilo se je nekega dne, ko sem bil sam doma. Ko se mi je zazdelo, da je vse normalno, sem slišal vzdihne iz kleti. Ko sem šel pogledat, sem stopical stopnico za stopnico in naenkrat so se zaprla vrata ter ugasnile luči. Stopil sem na trdna tla in naenkrat je zelo glasno zaškripalo. Pred seboj sem videl svojo lutko iz plastike, ter očkov laboratorij za poskuse na rastlinah. Ko sem hotel prijeto lutko, je oživila. Ni trajalo dolgo, saj se je laboratorij prevrnil in kemikalije so se polile po rastlinah. Velika mesojedka je požrla lutko. Moral sem jo rešiti, saj sem ta izdelek moral predstaviti pri dramskem krožku. Videl sem očkov seznam za rastline in ugotovil, da je sol smrt za mesojedke. Zazvonil je telefon in starša sta mi povedala, da bosta doma čez tri minute. Stekel sem iz kleti in jo zaklenil. Naslednji dan pa sem moral predstaviti lutko. Bil je ponedeljek, strah me je bilo, da sem brez domače naloge. Bolje sem premislil in ugotovil, da ni strah domača naloga, ampak učiteljica. Minila je matematika, zgodovina, športna vzgoja, glasbena umetnost in slovenščina in že sem stal pred dramsko učilnico. Zbral sem ves pogum in stopil skozi vrata. Učiteljici sem povedal svojo zgodbo in nihče mi ni verjel. Prosil sem jih, da naj pridejo k meni domov ob 15. uri. Prišli so v klet, vendar rastlina ni odreagirala. Zgledala je kot normalna rastlina. Rekli so, da je to izguba časa in odšli. Hotel sem iti za njimi, ko me lutka ogovori : »Ne bo ti uspelo, mali dojenček.« Vzel sem sol in jo od jeze potresel po rastlini in čez 5 minut je bilo vse normalno. Držal sem plastično lutko. Bil sem vesel, da sem premagal strah. Bilo je super in upam, da se takšna pustolovščina še ponovi.

Blaž Mohorko, 7. b

